

054100 ΟΙ "ΠΑΡΑΚΑΜΠΤΗΡΙΟΙ" ΤΟΥ ΠΑΝΙΚΟΥ ΠΑΙΟΝΙΔΗ

Γράφει η Άννα Φαρμάκα

Διαβάζοντας κανείς τα βιβλία του Π.Παιονίδη σκέφτεται πόσα πολλά έζησε, γνώρισε, παρατήρησε. Βλέπουμε πως η φιλοσοφική ρήση "carpe diem" βρίσκει την εφαρμογή της στην πλούσια πορεία του Π.Παιονίδη. "Ζήσε τη στιγμή" λοιπόν. Παραίνεση τόσο σημαντική, τόσο καθοριστική για τον καθένα μας.

Μέσα στην τύρβη του καιρού μας, με την εμπλοκή του καθενός μας σε ένα "status quo", που άλλοτε με τη δική μας βέβαια ανοχή και συμμετοχή -επιμελημένα φρόντισαν να δημιουργήσουν για όλους μας,- που μας θέλει να κυνηγούμε χίμαιρες αναζητώντας απέλπιδα κατάφαση ζωής και αδιαφορώντας για τα απλά και καθημερινά που μας συμβαίνουν, ο Π.Παιονίδης ακουμπά στον ιμάντα της ζωής του, ό,τι πιο ακριβό, ό,τι πιο πολύτιμο είναι γι'αυτόν: τη βίωση των στιγμών της κάθε ημερας κοντά και μαζί με τους ανθρώπους, τους φίλους, τους παλιούς και τους καινούριους, δίπλα στη φύση, μέσα στη φύση. Με τη σύντροφο του πορεύονται στη ζωή, "λέγοντας τη ζωή" για να παραλλάξουμε τον στίχο του ποιητή κανοναρχώντας την ανθρώπινη πορεία με αγάπη και φροντίδα περισσή. Τραγουδά τους ανθρώπους, τη φιλοσύνη και την καλή καρδιά χωρίς φυλετικές αναστολές.

.....
-Μάστρε Κώστα δεν με κατάλαβες;

-Ο Ιμπραήμ!

Αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν και προχώρησαν στο διπλανό καφενείο.

.....
Η βιοθεωρία του συγγραφέα είναι σαφής. Αντιγράφουμε ένα απόσπασμα.

"Όταν μαζεύονταν τα βράδια και οι τρεις γύρω απο το τραπέζι μιλούσε του πατέρα του και η μητέρα άκουγε σιωπηλή, βυθισμένη στον πόνο της, για μια κοινωνία όπου όλοι οι άνθρωποι θα είναι ίσοι, όπου δεν θα υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, όπου οι πόλεμοι και τα μίσση θα έχουν εξαληφθεί."

Ανθρωποι, κόσμοι, τοπία, παρελαύνουν μέσα στους "Παρακαμπτήριους" του Π. Παιονίδη. Νομίζουμε ότι αποδίδουμε την ουσία της κατάθεσης του στο βιβλίο αυτό αντιγράφοντας τον επίλογο απο το κείμενο "Παρακαμπτήριοι" το αφιερωμένο στον αλησμόνητο Θεόδωρο Στυλιανού:

"Εγκώνομαι σιγά σιγά, στέκομαι πίσω απο το παράθυρο. Εξω η βροχή σταμάτησε, τα φύλλα των δέντρων όμως λαμπυρίζουν ακομα στο χλομό φώς των λαμπτήρων. Λίγο πιο κάτω είναι το πάρκο κι'ακόμη πιο πέρα ο ωκεανός. Κι'απ'εκεί χίλιοι δυό δρόμοι, η δυνατότητα της επιλογής! Πόσο τον συνάρπαζε το κάθε καινούριο που συναντούσε στο δρόμο του, η αίσθηση πως η νέα μέρα θα γεννούσε μια νέα εμπειρία. Πόσο απίθανες προεκτάσεις είχε για τον Θεόδωρο η λέξη Παρακαμπτήριος! Παρακαμπτήριοι! Ποιοί άραγε θα είναι οι επομενοι;"

ANNA ΦΑΡΜΑΚΑ, Φιλολόγος, Γυμνασιάρχης.